

Vrčící naděje

Lenka Hnáťová

Vrčící naděje

Copyright © Lenka Hnátová, 2023

Obálka © Vinca Dark, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-45-3 (PDF)

1.

„Samael Hrubý,“ zahlásím své jméno do sluchátka. Nesnáším tyhle zastaralé stroje, u vládního objektu bych očekával trochu modernější způsob rozpoznání hlasu. Ani skener očí nemají zrovna dvakrát vymakaný. Vláda už začíná šetřit, nebo se s tímto projektem jaksi nepočítalo. Asi použili první budovu, kterou objevili volnou. Alespoň že plot je vysoký, i když si nejsem jist, zda by ho před útekem skutečně zastavil. Z toho, co vím, bych si tipl, že by ho přeskočil bez mrknutí oka... Snad toho tvora mají alespoň pořádně pod zámkem. Jinak bych sem tu štreku jel úplně zbytečně.

„Doktor Samuel Hrubý?“ ozve se pištivý nevěřící hlas.

„Samael!“ naštvane ho opravím. Že ani tady nebudou schopni vyslovit mé křestní jméno správně, jsem tedy nečekal. Jako jo, v našich končinách není zrovna tradiční, ale má svůj význam a na mě perfektně sedí! Nevím, zda mi ho vybrala žena, která mě porodila, či jsem od ní zdědil jen super příjmení a jménem mě obdarovali až oni, ale moc dobře věděli, co s ním chtějí říct. Jen někdo jako já může nosit jméno archanděla smrti. Jo... a to příjmení se k němu kurevsky hodí! Život mi nalinkovali již od začátku. Nástroj pro ničení hříšníků. Těch, kteří oni určí. Had z ráje! Anděl smrti! Tím vším jsem se stal. Nikdo mi nebude mé krásné jméno komolit!

„Ehm... tedy doktor... Samael Hrubý?“

Uchechtnu se. Nevěřící tón...? No jistě, význam mého jména plus příjmení a ještě doktor? Chudák chlápek, asi nechápe. Znechuceně příkývnu. Podobná nedorozumění se mi stávají často, ale že by se divili i tady?

Když se řekne doktor, nikdo by v žádném případě nečekal zrovna mě. Jsem hlavně voják. Mé tělo si výcvik pečlivě pamatuje. A podle něj i vypadá. Jsem jedním z těch, kterého cvičili již od malička. Z těch, co měl svůj úděl daný od narození. Celý život mě utvářeli pro válku. Vojáci první linie, tak nám říkali. My, co měli zastrašit nepřítele... ať už jím byl kdokoliv. Muži jako já, takoví, co nejdou přehlédnout

a budí respekt už na první pohled. Vysocí, svalnatí a beze strachu. S pohledem, co by sám o sobě mohl zabíjet.

Narodil jsem se do války a nic jiného neznal... Kdo by sakra čekal, že boje jednou skončí? Nic jiného neumím. Kdo by čekal, že se svět po nějakých čtyřiceti letech probere a řekne: *Už dost!*? Nesnáším nic-nedělání. Na takový život nejsem připraven. Pro takový život jsem nebyl vychován. Je tomu už pět let a já stále cítím křivdu!

Nebýt Jonáše, jistě bych skončil jako ti ostatní. Nebýt toho šíleného starého doktůrka, co si myslel, že když jsem mu v boji zachránil prdel, tak mi něco dluží. Sakra, ještě že si to myslel. Nebýt jeho, válel bych se jako všichni ti statní chlapi někde ve škarpe. Stali jsme se zbyteční. Nechtění. Nevyužití.

„Ztracené existence, chlapče. Může jít o jakoukoliv válku, vždycky z ní tito lidé vzniknou.“ Tak to alespoň ten stařík říkával. *„Nechceš být jedním z nich, Samaeli! Ukážu ti, jak dál.“*

Tehdy jsem ho nechápal. Přišlo mi zbytečné se učit všechny jeho kraviny, ale jen díky němu jsem dostal titul a nějakou dobu, když už vojáci neměli do čeho píchnout, jsem mohl pracovat. Ovšem úplně jinak, než jsem byl zvyklý. Kdo by čekal, že i bestie jednou zmizí?

„Pojďte dovnitř, doktore,“ ozve se nepříjemný, pištivý hlas. Za dveřmi stojí malý zavalitý muž a měří si mě neurčitým pohledem. Já udělám totéž. Je to chvilka, co skončila válka, a ten rádoby voják už stihl nabrat nechutná kila. Nechápu. Není na něm znát, že by se někdy účastnil bojů, zatímco já si pyšně nesu své šrámy, například jizvu přes oko, která se táhne až na tvář. Jsem rád, že mi ho tehdy zachránili. Kruci... Jako jednooký voják bych skončil určitě jako tenhle chlap. Obloustlý a na nějaké zblešené základně bych hlídal tu nejpodivnější bytost, co kdy chodila po této zemi. Chlape, ty ses musel živit snad třemi přiděly, protože jinak si fakt nedokážu vysvětlit, jak bys na stravě, kterou máme všichni stejnou, mohl něco takového dokázat.

„Viděl vás někdo?“ štkne na mě.

Nadzvednu ramena a podívám se za sebe. Široko daleko stojí jen má kára. Velmi starý model. Šílené, mé auto vyrobili ještě před válkou. Před mým narozením. Jednalo se o jediný způsob, jak zůstat skrytý. Jen tak si můžu být jist, že nebude prošpikované sledovacím zařízením. Říkají, že jsou jen pro naši bezpečnost, ale proč? Válka už přece

oficiálně skončila. Je tomu už pět let. Skoro osm let, co skončily boje. Kruci... Osm let, co jsem nikoho nezabil! Pokud se tedy nepočítají ty bestie, které oni považovali za psy.

Když nás stáhli a vyhlásili klid zbraní, byl jsem k nim přidělen. K bestiím. Ta práce nebyla špatná. Naopak, šelmy v sobě měly něco, co jsem znal i u sebe. Možná proto jsem byl tak dobrý. Rychle se ze mě stal nejlepší krotitel. Ten, který dokázal vycvičit psa, aby usmrtil protivníka do několika vteřin. Měl jsem výhodu, že jsem byl jako oni. Nepatřil jsem tehdy nikam a oni také ne. Bestie... Uměle vyrobené a zdokonalené, aby necítily bolest. Stvořené pro válku, která už neměla pokračovat. Živé stroje, co budou pomáhat udržovat mír. Tedy... Až by k němu skutečně došlo. Jistě, musely umět zabíjet, proto nechápaly slovo *mír*. A já ho zřejmě nechápu doposud.

I mě už od útlého věku cvičili pro zabíjení. A stejně zase já ty bestie. Nikdo nevěřil, že i tito tvorové podlehnou zkáze. Dva roky s nimi byly pro mě úžasné, ale najednou jsem neměl koho cvičit. Již rok před oficiálním koncem války nevzešla nová mláďata pro výcvik. Kdo by čekal, že budu zkoumat jenom kosti? Pracovat s jemnými nástroji? Že to budu já, kdo se podívá do podzemních doupat úžasných, neuvěřitelných tvorů? Nebýt Jonáše, asi bych už rok před koncem války čučel do blba na nějaké opuštěné základně a doufal v jakoukoliv akci.

„Doktore Hrubý, je to velmi důležité!“ hrne na mě ten tlouštík.
„O této operaci nesmí nikdo vědět. Utajení jedna A –“

„Hej, nikdo mě nesledoval,“ skočím mu do řeči. Nechci ho poslouchat. Navíc, kde ten vyžraný mrňous bere tolik odvahy? Z fleku bych ho strčil do kapsy. A stačila by mi k tomu jen jedna ruka. No... Sjedou ho našťvaným pohledem, ruce nejsou potřeba... Jedna dobře mířená rána čelem, náraz bych ani nepocítil.

Po dozvuku mého ostrého vychraptěného hlasu sebou škubne. Tohle jsou vojáci... Úžasné. Kam jsem se kurva dostal? Kam se svět dostal?

„Kde je?!“ znám nervózně, ale v žádném případě ne kvůli němu. Těším se jako malé děcko. Ještě nikdy jsem je živě neviděl. Stále nevěřím, že se mi ozvali. Našli je. Mají živého jedince! Tak dlouho jsme je s Jonášem stopovali a chvílemi i žili v přesvědčení, že vyhynuli stejně jako ostatní zvířata. Že podlehli té zkáze, ale oni se jí nějakým

způsobem dokázali vyhnout. A z toho, co jsme nacházeli, bylo patrné, že jim se ta hrůza zatím nestala. Možná díky faktu, že nebyli ani lidé, ani zvířata, možná proto, že žili v podzemí a možná to bylo jen tím, že je jednoduše ještě nedostihla. Mysleli jsme si, jak u nich nalezneme lék. Přezijeme...

Uplynul skoro rok, co jsem o nich neslyšel. Rok, co mě odvolali. Rok, co jsem se zapojil do programu *Ploditel*. Na začátku nám tvrdili: *Půjde jen o zběžné testy, nic závažného se neděje*, ale pravda se ukázala. Lidstvu hrozí stejná zkáza jako všem ostatním tvorům.

Změny nastávaly průběžně, ale nikdo je nevnímal. Nikdo si ubývajících mláďat nevšímal. Neviděli jsme, co se přesně dělo. Kdybychom pravdu zjistili včas, kdyby se neválčilo, kdybychom nežili ze dne na den a nevnímali jen sami sebe, ten hnus bychom možná mohli zastavit. Anebo také ne!

„*Země se brání*,“ tvrdil mi Jonáš. „*Způsobili jsme jí šílené věci a ona nám je vrací*.“ Byl to jediný chlap, kterého jsem znal, co zažil dobu před tím vším. Dobu míru. Často mi vyprávěl a já jsem nevěřil. Nechápal. Je těžké rozumět něčemu, co jste nikdy neviděli, nikdy nezažili.

Program *Ploditel*, který měl trvat jen pár dní, se najednou změnil v můj nový život. Netušili jsme to! Mám v živé paměti, když mi Jonáš vyprávěl: „*Lidé budou určitě také na řadě. Nevyhne se nám to*.“ Smáli jsme se té myšlence. A najednou se stala hnusnou, tvrdou realitou. Narazili jsme do skály a ta nás zavalila. Nás všechny.

Vláda se vše snažila tajit. Tak nějak jsem je podezíral, že se jednalo o hlavní důvod ukončení bojů. Asi už tehdy měli tušení, věděli něco, co jsme my ani nevnímali. Nikoho nezajímalo, kdy všechno začalo, problém byl, že něco vůbec začalo! Objevil se nový nepřítel. A podle všeho jsme si ho vytvořili my sami. Nepřítel, který nás pomalu, ale jistě vyhlazuje. Podlehl mu zvířata a my jsme přišli na řadu. Nepřítel, který nehledí, k jaké straně patříte. S kým bojujete. Kterému je ukradené, jakou máte hodnotu, kolik máte peněz.

Získat od vlády informace bylo těžké, ale když se k programu přidávali další a další jedinci, pochopili jsme, v čem jsme stejní. Našli jsme pojitko. A oni museli s pravdou ven. Tehdy náš program dostal

své jméno. Tehdy všechno vyplulo na povrch a lidstvu se představila neodvratitelná budoucnost. Vymírali jsme stejně jako všechny ostatní druhy. Všechny až na jeden...

2.

„Můj Bože...“ Zírám a nevěřím.

„Nádherná, že?“ Ten pištivý hlas úplně vytěsňuji. Nemůže pochopit, co zrovna prožívám. Představoval jsem si je různě, představoval jsem si všechno, ale tohle ne. Něco podobného jsem neviděl ani v nejšilenějších snech. Ten tvor mi bere dech.

„Samice...“ vydechnu v úžasu. „Našli jste samici?“ Mám tolik otázek. Kde ji našli? Jak ji chytili? Žilo jich tam víc? A hlavně: Viděli mladé? Ale ptát se toho obtloustlého poskoka je zbytečné, není tím, s kým chci mluvit. A ti dva vojáci, co zřejmě drží stráž a baví se pohledem na ni, také nejsou ti vhodní. Podle jejich oblečení a výzbroje se jedná jen o hlídače.

„Kráska, že?“ Zrzavý voják do mě rýpne loktem. Za jiných okolností by ho podobné jednání stálo život. Nebo bych tomu šmejdovi za takovou drzost aspoň zpřelámal ruce. Má značku odstřelovače, takže by se pak netrefil ani z metru, jak bych ho dobil. Ale já jsem v transu. Sleduji šílící kupu chlupů, vlasů, nohou a zubů. Zběsile pobíhá a škube vše, co jí přijde do cesty. Rozeznám pelechy, co se dávaly bestiím, ale ten její je rozmetán všude po malé prosklené cele. Ta místnost dříve jistě sloužila k výslechům. Zvukotěsná, aby neunikl křik ani pláč.

Přitisknu se na sklo a sleduji ji. Vím, že mě nemůže vidět, i když při takovém počínání by se o zaregistrování mé osoby ani nepokusila.

„Pořád takhle vyvádí?“ hlesnu. Odpověď dostanu okamžitě.

Škubne sebou a sesune se k zemi. Obojek... Stejný jako jsem dával bestiím. Paralyzoval ji.

„Nastala doba krmení, naše bloncka už je nevrlá.“ Vnímám jeho slova jen okrajově. Jsem stále fascinován. Namáčknu se silněji ke sklu.

„Neskutečný,“ vydechnu. „Stále mění podobu? Už se někdy proměnila úplně?“

„Jak úplně?“ procedí zrzek skrz zuby.

„Už byla úplně pes? Žena? Jak často se mění? V jaké transformaci spí? A –“ Zarazím se, když na mém rameni přistane ruka. To si ke mně nikdo jen tak nedovolí. Cizí dlaň chytím a mám v plánu dotyčného prohodit vzduchem a nechat ho dopadnout někam do rohu místnosti, ale včas si všimnu barvy uniformy. Výborně, správná osoba, se kterou potřebuji mluvit. Ani jsem si nevšiml, že vešel do místnosti. Udělá krok zpět. Nebo se jen nechce dívat do mé zjizvené tváře příliš zblízka, těžko říct. V každém případě, udělal dobře.

„Kapitán Mach,“ nastaví mi ruku, kterou zběžně zmáčknu. „A vy budete doktor Samael Hrubý.“ Bravo... Možná bych mu poděkoval, že mé jméno vyslovil správně, ale je mi ukradený. „Už jsme spolu měli tu čest. V boji jsme –“

„Čím ji krmíte?“ Otočím se zpět. Odmítám vzpomínat na minulost. To, že už nejsem voják, je stále lehce živé. Tak trochu bolestivé.

Nemusí odpovídat, vidím sám. Modifikované, uměle vytvořené jídlo. To, co jsme jedli všichni.

„Žere vám ho?“

„Moc ne, ale bloncka nemá zrovna na výběr,“ uchechtne se. „Je nádherná, že?“ Naráží na fakt, že já z ní nemohu spustit oči. „Viděl jste někdy takovou ženskou?“

Nechápavě se na něj podívám. „Není žena!“ oponuji, i přesto, že svým slovům vlastně sám nevěřím. A asi i chápu to, co mi řekl. Po paralyzování zůstala v podobě, která je lidské bytosti velmi blízká. I když ne takové, které běžně vidávám.

„Tyhle dnešní ženský... Jsou to chlapi, ne ženské. Kdybys, Same, viděl krásky před válkou, tak bys z nich oči nespustil,“ říkával mi Jonáš, když za mnou tehdy přijela Klára. Měl jsem ji v té době ještě rád. Ona mě zrovna dvakrát nemusela. Zkazil jsem jí budoucnost, jak mi často říkávala. Kvůli mně ji z jednotky odveleli a poslali do civilu. Jako bych na všechno byl tehdy snad sám. Jako bychom tehdy nechybovali oba. Společně neporušili pravidla. Ovšem já jsem zůstal stále ještě bojeschopný, ona už ne. Nenávist se dala čekat. Určitě od drsné ženy, jakou byla Klára. Ale nikdy mi neodepřela možnost vidět Sáru.

Jonáš mi po její návštěvě ukazoval staré obrázky, které si z nějakého důvodu schovával. Nevěřil jsem, že ženy podobně někdy vypadaly. Nechápal jsem důvod jejich vzezření. Nesmyslné dlouhé vlasy. Vyhublé postavy. Velká prsa a na obličejích něco, co jsem znával jako bojové barvy.

Často mi vyprávěl o ženách svého mládí. Popisoval mi je a já jsem z toho dost šlel. Nerozuměl jsem jeho představám krásy.

„*Nemůžeš rozumět kráse, když jsi ji nikdy nespatrił...*“ říkával ten stařík, když zasněně hleděl do svých obrázků nahých žen. „*Tyhle vaše uměle nasvalené mužatky, bez ženských rysů, se nedají považovat za krásné. Někdy sám nepoznám, jestli mluvím s ženskou, či s chlapem.*“

Při pohledu na tělo před sebou si živě vybavuji, jak mi tvrdil, že to je to nejhorší, co nám válka vzala. Krásu a ženskost. Ani má matka nevypadala jako ty ženy z těch jeho obrázků.

„*Ve válce jednoduše není místo pro krásu. Ženy se změnily, zbavily se nepotřebných a nedůležitých ženských věcí. Jako jsou dlouhé vlasy. Bože Same, kdybys věděl, jaké je si přivonět k hebkému závoji, co by se ti omotával kolem prstů. Miloval jsem blondýnky. S pořádnými vnady,*“ ukazoval u toho na svůj hrudník a já jsem vždy jen nechápavě zdvihal obočí.

Na mé protesty, že i dnešní ženy mají prsa – jsou to ženy, prsní žlázy stále ještě slouží ke krmení dětí –, měl vždy jasnou odpověď.

„*Chlapče, nikdy jsi neviděl, co jsou skutečné balónky lásky. Jak byly tehdy ženské krásné. Zbožňoval jsem takové ty buclatější s pořádným zadečkem,*“ uculoval se na mě. „*To, co se z nich stalo, je hřích... Válka nám vzala to nejkrásnější, co mohla.*“

Myslím, že tahle by se ti, ty starý parde, líbila, říkám mu v duchu při pohledu do cely. Leží na zemi s obličejem zahaleným dlouhými blond vlasy. Je relativně maličká, oproti nynějším ženám, i když Jonáš často tvrdil, že k němu si ženy dřív musely stoupnout na špičky, aby je mohl políbit. Ale to jsem mu nikdy nebaštil. Byl o víc jak hlavu menší než já. Nevěřil jsem, že by kdy byly dospělé lidské bytosti skutečně tak drobné, jak on mi popisoval.

Na hrudníku se jí divoce zdvihá to, co on označoval jako ty *dva balónky lásky*. Je celkem vyhublá, alespoň mně tak připadá. Břicho

má propadlé a znak, že se jedná o ženu, zakrytý... Uculím se. Není tak úplně žena!

„Zůstal jí ocas?“ Vykulím oči a pak si všimnu ještě chlupatých psích oušek, ani to se k lidské bytosti zrovna nehodí.

„Tohle je její nejbližší podoba k člověku,“ usměje se kapitán. „I jako psovi jí ty vlasy zůstávají. Je to normální?“

Vážně se mě ptá? Jak mám něco takového, kruci, vědět? Já jsem doposud viděl jen kosti a nějakou tu počítačovou projekci, která je obalila svaly a dala jim jistý život. Nikdy mě nenapadlo, že by se v realitě mohli tolik lišit od našich simulací.

Přichází k sobě. Všichni, co stojíme v pozorovatelně, upřeme pohled na bytost, která se ladně zvedá ze země. Kroučí ocasem ze strany na stranu a krčí rty. Vrčí... I v podobě ženy vrčí! Dojde k miskám a očichá je.

Misky pro psa...

Zničehonic se promění.

Jedná se o mžik a mně z toho celého spadne čelist. Věděli jsme, že k transformacím docházelo, ale že by ji prováděli tak rychle, jen jako nic, mrknutím oka...? To nás nikdy nenapadlo.

Připraveného jídla si ani nevšimne, ale hltavě se pustí do vody. A já si ji díky tomu mohu konečně prohlédnout i v její druhé podobě. Se psem nemá zrovna moc společného. Určitě ne s těmi bestii, co jsem cvičil. Podobá se spíš těm, co mi popisoval Jonáš.

„Kdyby ještě existoval internet, hned bych ti hned ukázal, kolik druhů psů na Zemi vlastně existovalo. Byli mazlíčci. Říkalo se, že jsou nejlepší přátelé člověka. Také jsem svého přítele měl. Tedy ještě v době, než se z nich stala tahle monstra.“

Internet... Další věc, o které můj kolega mluvil také neustále. Já jsem věděl jen to, co ostatní, kteří ho nezažili. Byl velmi důležitý. A jeho zničení tehdy rozložilo celý svět. Nechápal jsem, jak něco takového bylo možné. Jak mohla jediná věc, co nešla nahmatat, udělat tolik problémů. Jak mohla ochromit úplně všechno. O pádu internetu

jsem slyšel hodně. Učili nás o něm. Ta informace patřila ke klasické výuce historie. Všichni vědí, že se jednalo o první velký útok, který se stále ještě nepodařilo objasnit. A tím prý všechno začalo. Lidé šileli a svět se zhroutil. Ekonomika se rozpadla. Jedna strana obviňovala druhou. Prý vše postupovalo nenápadně... Viry. To slovo mám spojené s nemocí, proto nejsem stále schopný pochopit, jak mohlo onemocnět něco, co nebylo živé. Stále jeho důležitosti nerozumím a to, co pro tehdejší lidi, pro lidi před válkou, znamenal, už vůbec nechápu. Víím, že na něm bylo všechno. O to větší maglajs mi v hlavě dělal. Jak sakra všechno? A když všechno, tak proč místo shromažďování informací nezjistil, jak se bránit virům? My viry máme pořád a žijeme, ne? Tedy... My, již narození.

Samice strčí obrovský čumák do misky s jídlem a divoce se v ní prohrabává, čímž mě probere ze vzpomínek. Je větší než bestie, které jsem vychovával. Huňatější. Psi, které jsem znal, neměli chlupy, ale srst. Na to, že je v lidské podobě extrémně drobná, jako pes, dá-li se tak nazývat, je obrovská. Nabyla na svém objemu. Ale zřejmě to dělají ty chlupy. Díky kostem, co jsme nacházeli, jsme si mysleli, že jsou podobní našim psům, ale tu podobu skutečně hledám marně.

Sněhově bílá. Tedy já jsem sních viděl asi jen dvakrát v životě, ale tohle označení se z nějakého důvodu používá. A z hlavy jí stále vlají ty blond vlasy jako lvovi hříva. Lev je asi jediné zvíře, které si umím správně vybavit, naši vojáci ho měli ve znaku. Nikdy jsem dlouhé vlasy neviděl, ale označení blondýna na ni sedí.

Náhle se promění znovu v ženu. Tedy... Ženu s ocasem. Chytí misku s jídlem a mrskne ji naším směrem.

Muži, co stojí u mě, uskočí leknutím. Jen já zůstanu na svém místě a nehnu brvou. Kdyby mě takové počínání rozhodilo, asi bych nebyl dobrý voják první linie. Já se nelekám. Když usínáte za zvuku výstřelů a křiku, nějaká hrozená miska vás nevyvede z míry.

Zírám na ni a mám pocit, že i ona v tu chvíli sleduje mě. Dívá se mi přes nepropustné zrcadlo přímo do očí. Modrá! Neskutečně modrá barva. Taková, co svítí, taková, co vás totálně uhrane. Nejedná se o psi oči. Nevlastní oči bestii, které jsem znával. Lidské... Má lidské oči.

„No tak, bloncko! Musíš jíst,“ křikne kapitán, který se vrátil na

místo vedle mě. „Bojíme se, že chcípne hladý. Drží hladovku, blbka blondátá! Od té doby, co zemřel, nejl. Ale on už se ti nevrátí!“ S poslední větou zabouchá na skleněné okno.

„Kdo?“ Bojím se slyšet odpověď, ale už doma jsem si říkal, že znám většího machra na tato stvoření. Proč by volali mě? Já jsem o nich už skoro rok neslyšel. Jen jsem mu tehdy pomáhal. Já jsem byl jen taková jeho podržtaška.

3.

Zemřel... kruci... Ten starý pardál zemřel a ani se nerozloučil!

Jonáši, ty jeden šílený chlape...! Byl jsi jediný přítel, jediný kamarád. Pokud někdo jako já může něco takového říct. Než jsem tě poznal, ty stará vojno, byl jsem jen stroj na zabíjení, ale ty jsi ze mě udělal toho, kým jsem nyní.

Svírám v ruce deníky psané člověkem, který mi byl jediným přítelem, a stále nemohu uvěřit tomu, co mi kapitán řekl. Jistě že jsem nebyl jejich první možností...

Nešlo nemyslet na to, co by se stalo, kdyby ten můj povolávací papír tehdy přišel o pár týdnů později. Všechno mohlo být úplně jiné. Naprosto všechno. Netušil jsem, že jsme se tehdy nacházeli již tak moc blízko.

„Je to zbytečné, chlapče, možná je ten hnus nedostal, jako všechny ostatní, ale tady vidíš, že se zbláznili...” Já jsem tehdy jeho slovům nevěřil. V těch nikam nevedoucích tunelech jsem z nějakého důvodu viděl systém. Jen jsem mu ho nedokázal srozumitelně vysvětlit. Říkal jsem si, že se chovají jako stopovaný voják, ten také odvádí pozornost a vytváří falešné stopy, a to samé mi tehdy připadalo, že dělají oni. Všechny ty slepé chodbičky se mi zdály vytvořeny jen uměle, pro nás. Nemohl jsem mu svou dedukci říct, nevěřil by mi.

Měl jsem ve všem pravdu, odváděli pozornost, aby po sobě zametli stopy, ale jedna z těch cest vedla k nim... K celé smečce. Kapitán mi nedokázal vysvětlit, jak se jim povedlo chytit tu samičku a ani to není důležité. Důležité je, že kdyby ten pitomý dopis přišel jen o pár týdnů později, byl bych u všeho. V žádném případě bych se nenechal převelet do nějakého hloupého projektu *Ploditel*.

Svírám deníky psané rukou mého jediného přítele a nechávám se odvážet do další tajné základny. Na přísně utajované místo, takže ani já nesmím znát jeho přesnou polohu. Ta postarší základna byla jen přechodná zastávka. Pouze na dobu nutnou, než bude zprovozněna jiná. Lepší, modernější a s pokojem věnovaným čistě pro mou osobu.

Co se, kruci, stane s mým autem? Schválně jsem si pořídil takovou káru, abych byl od systému a sledování daleko, abych nebyl pod drobnohledem. A nyní se dobrovolně nechám odvážet na místo, které bude prošpikované kamerami? Asi mi hrabe.

Zírám před sebe na ty tmavé kožené desky a nedokážu tomu uvěřit. Už ji mají skoro rok. Už skoro rok o ní získávají informace. Tedy on je získával. Získával a zapisoval. Jonáš se stal jejím hlavním pozorovatelem. Když mi kapitán vše vyprávěl, v hloubi duše jsem tomu svému staříkovi záviděl, ale zároveň mu to přál. Před smrtí sis splnil svůj sen, ty stará vojno!

Miloval ty bytosti. Blázen věřil, že by se z našich dvou různých ras mohli stát přátelé. Měl teorie, které jsem byl nucen slýchávat denno-denně a pokaždé je o něco víc přibarvil a připeřil.

Skutečnost, že lidé narazili na jejich tunely, byla vlastně obrovská náhoda. Výbuchla hloubková mina a odkryla našim očím to, co by nikdo nečekal. Co všechny šokovalo. Tehdy všichni věřili, že se jednalo o zmutované lidské bytosti. Této hypotéze nahrával i fakt, že za posledních pár let vybuchlo několik malých jaderných bomb, biologické zbraně byly také na denním pořádku a testy na lidech, které měly zlepšit naši fyzickou sílu, naprosto běžné. Vždyť i já jsem jedním z těch, kterého uměle vylepšili, aniž bych o tom vůbec věděl. Patřím ke generaci vytvořené pro válku. Vojáci první linie nesměli znát strach, bolest, ani slitování.

„*Vymyli ti mozek, Same. Ale nevadí, i přesto tě mám rád.*“ On byl jediný chlap, co si dovolil se mi vysmívat. Vzal si mě tehdy pod svá křídla a prohlásil mě svým učněm. To znamená, že až by usoudil, že umím vše potřebné, sepsal by papír, ve kterém by stvrdil, že mi předal své znalosti. Což se stalo. Díky tomu papíru jsem se stal doktorem stejně jako on. Ten titul mi byl úplně k ničemu, tedy až do chvíle, kdy skončila válka.

Byl jsem tehdy rád, že jsem našel nějaké další uplatnění. Protože bestie došly a já už jsem jednoduše neměl koho vychovávat.

Probudil ve mně něco, co jsem do té doby neznal. *Vojáci se nepřátelí.* Ono pravidlo má své důvody. Nikdy totiž nevíte, zda ten, se kterým ráno snídáte, s vámi bude i večer. Každý sám za sebe. Nemilosrdně! Zajetí lidé z naší legie nikdy nebyli důvodem pro nějaké

vyjednávání. *Zajatec* se rovnal *mrtvý voják*. A všichni jsme to věděli. S tím jsme do boje šli. Tohle nás učili. Vtloukali do hlavy. Padneš do zajetí – dostaň se z něj sám! Moc dobře jsem té větě rozuměl. Sám jsem si ji jednou prožil. A z toho dne si nesu opravdu ošklivé vzpomínky a spoustu zlomených kostí.

A pak se objevil ten postarší chlápek a ničil mě svým sentimentem a skvělou povahou. Zvláštním druhem humoru a láskou k životu. Ovšem k životu, který vedl dříve. K životu před válkou. Jonáši... ty jeden blázne šílená... splnil se ti sen. Našel jsi je.

Byl to on, kdo od začátku věřil a tvrdil, že ty bytosti nejsou žádná hříčka přírody. Já sám jsem mu nevěřil, až dokud nepřišly první výsledky analýzy kostí. Žádní noví mutanti stvoření válkou.

Ten jeho pohled mám stále před sebou. Šťěstí... Nikdy jsem neviděl člověka se tolik radovat. Až postupem času jsem jeho radost pochopil. On je hledal už před tím výbuchem. Věřil v ně ještě dřív, než začala válka. Alespoň tak mi to říkal.

„Same, o vlkodlacích mluví lidstvo už stovky let. Znáám snad každý příběh a teď jsem u toho, kdy jsme je konečně skutečně objevili.“

Během našeho výzkumu jsem jeho šílené příběhy dokonale poznal. Ten chlap vážně nikdy nezavřel hubu, zatímco já jsem skoro nemluvil. Byli jsme perfektní dvojka. I když má osoba v té naší dvojce tiše trpěla. Jistě... Šlo ho nevnímat, ale zkuste nevnímat někoho, kdo donekonečna něco kraře. Já jsem ty jeho příběhy považoval spíše za pohádky, až dokud jsme nenašli další nezvratné důkazy. Pak jsem musel uznat, že některé jeho historky působily jako založené na pravdě. Jen jsme ani jeden nedokázali pochopit, proč si lidé celé ty roky mysleli, že ty bytosti žijí v lesích. Na tuto otázku mi ani on nedokázal odpovědět.

Vlkodlaci... Já jsem jim tak neříkal. Nikdo jim tak neříkal. Jen Jonáš. Ten si ono podivné oslovení nenechal vzít. Takže pro celý zbytek světa se jednalo o TY bytosti, které by nám mohly pomoci najít lék, ale pro mého učitele... Milování vlkodlaci.

Postupně jsme zjistili krutou a nezvratnou pravdu, ze které on byl u vytržení a která všechny ty jeho pohádky jen potvrzovala. Nebyli noví. Žili tu s námi už tisíce let. Skrytí před našimi zraky. Nikdy jsem mu ji sice neřekl, ale i já jsem měl svou teorii. On by mě s ní vyhnal

a asi by mu ublížila, proto jsem si ji nechal pro sebe. Já jsem totiž věřil a stále věřím, že oni jen vyčkávali. Lidstvo postupně vymírá a oni by mohli převzít vládu nad světem. Vládu nad celou naší planetou. To, co jsme našli, bylo až neskutečné – oni nikdy neválčili. Žili v dokonalé harmonii. Nemohl jsem si pomoci, ale stále častěji se mi drala do hlavy myšlenka – my jsme jen rasa, které dochází datum spotřeby, a oni za pár let převezmou naše místo. To se ale může změnit. Konečně máme živého jedince a můžeme zjistit víc. Dát lidem znovu šanci. Protože žádnou jinou již nemáme.

Z toho, co mi říkal kapitán, vyplynulo, že Jonáš, jakožto jejich největší znalec, byl povolán, aby tu bytost zkoumal. Jen on se k ní dokázal přiblížit natolik, aby mu důvěřovala. To bylo to, co potřebovali. Její důvěru, aby nás zavedla k dalším. Protože k tomu, co od nich potřebují zjistit, musí mít jak samici, tak samce. Z jejích biologických testů prý nenašli odpovědi. Z toho, co její tělo a vzorky mohly poskytnout, se nedozvěděli nic nového. Nic, co bychom z kostí už nezjistili my.

Je mi jasné, že on z toho musel radostí šílet. A zřejmě se mu jeho úkol i dařil. No... evidentně natolik, aby popsal tři deníky.

Když mi zavolali, těšil jsem se možná stejně jako on, ale když mi došlo, co po mně přesně chtějí...

„Mám se s ní sprátnelit? Fakt nemáte správného člověka!“ tvrdil jsem kapitánovi, když mi sdělil, že nastoupím na Jonášovo místo.

„Nebudete se přátelit. Musíte si získat důvěru.“

Já? Důvěru? Sám nevěřím nikomu, jak by ta divoká šelma mohla důvěřovat mně? Myslel jsem si, že ji budu zkoumat v laboratoři. Na to jsem se těšil. Chtěl jsem zjistit, čeho všeho jsou schopni, ale důvěru?

„Jste jediný člověk, který o nich tolik ví. A zároveň jediný, který má dostatečnou kvalifikaci, a hlavně jediný, koho máme a o kom víme, že nezradí,“ výrazně se na mě podíval.

„Nezradí? Koho?“ vyštěkl jsem, i když jsem sám tušil. Voják pravdu vycítí.

„Tato mise je naprosto tajná. Utajení jedna A, rozumíte?“

Přikývl jsem. A... To písmeno dalo té misi úplně jiný rozměr. Pochopil jsem, že informace, které získám, budu ventilovat pouze jemu. Možná jsem nad tím utajením měl trošičku víc přemýšlet, ale mozek

vojáka něco takového nedělá. Byl jsem vychován pro plnění rozkazů.
„V tomhle se, doufám, vyznáte, protože jestli ne, tak...“ povzdychl si. Předal mi ty tři deníky a tiše zašeptal: „Jedna A.“

Pochopil jsem. Jsou určeny jen pro mé oči. Nesměl jsem je v tu chvíli otevřít. Nesmím je otevřít v přítomnosti jiné osoby.

Takže takto jsem se dostal do samonaváděcího transportního vozidla bez oken, které odváží na předem určené a naprosto utajené místo mě a dva vojenské poskoky, kteří mi mají být při ruce. No... pokud se dají označit jako *vojáci*. Z toho, jak jsou vyzbrojeni, jde jen o lovce. Tak jsme v jednotce říkali pěšákům vycvičeným držet zbraň a zmáčknout spoušť. Takoví byli ve skutečném boji, v takovém, který jsem znal, naprosto k ničemu. Stejným způsobem je mohl zastoupit dobře seřízený samopal. Ale aspoň někdo, protože jestli mi ta bytost zdrhne, jsem mrtvý muž.

Při první ráně
jen vytřeštím oči

a schovám si deníky pod tričko. Adrenalin ve mně stoupá, ale spíš doufám, že mi jen přeskočilo. Musí se jednat jen o výplod mé bujné fantazie. Jen nepřijemná vzpomínka.

Doufám...

... až dokud se neozve další. Po ní následuje kolotoč. Auto se s námi přetočí na bok a pak i na střechu. Já se instinktivně chytím první věci, co mi je při ruce, abych udržel stabilitu. Voják naproti mně podobný pohyb nestihne a spadne hubou rovnou na lavici vedle mě. Ono prasknutí znám. Zvuk, který vydává jedině lebka.

Ticho... takové, které znamená, že to nejhorší teprve přijde. Chytím bezvládné tělo vedle sebe a lehnu si pod něj. Mžik, než se ticho změní ve všudypřítomný rachot.

Auto je kulkami rozškubáváno na kousky. Instinktivně se kryji tělem vojáka, jenž neměl tolik štěstí jako já. Dá práci ho na sobě udržet. Jeho krev na mě stéká. Cítím ji všude. Horká, lepkavá, příšerně známá. Z jeho těla se stává cedník a já vím, že za chvíli nebudu mít už nic, čím bych se kryl.

Krev se ve mně vaří a adrenalin se mi do žil valí proudem. Takhle to má skončit? Takový je můj konec? Zabit v plechovce se dvěma cápký? Rozstřílen na kaši? V hlavě mi hučí. Pach všude kolem se mi dostává až do morku kostí. A já...? Já cítím vzrušení. Možná i radost. Tak moc mi tohle chybělo! Jen si pro mě pojd'te... Stejně už pár let přesluhuju!

